

WHIT, MICHAEL
Echinox / Michael White - Bucuresti
RAO International Publishing Company, 2006
ISBN (10) 973-103-079-4 ISBN (13) 978-973-103-079-1
I. Deliu, Adrian (trad.)

MICHAEL WHITE

ECHINOX

Traducere din limba engleză și note
ADRIAN DELIU

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucuresti, Romania
www.rao.ro
www.libris.ro

MICHAEL WHITE
Echinox
© Michael White 2006
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2006

Prolog

Oxford, 20 martie, 7.36 p.m.

Îi taie cablul de alimentare de la mașină, în timp ce fata savurează cina în casa unei prietene, iar apoi privește cum benzina împoașcă asfaltul și se scurge la vale, îndepărtându-se de mașină, iar rămășițele se evaporă încetișor.

După câteva minute, o vede ieșind din casă și-i urmărește mașina, cale de vreo patru sute de metri, pe drumul de țară, observând-o în tăcere cum trage vehiculul muribund pe dreapta.

Stingând farurile și oprind motorul, face ca și automobilul lui să se oprească printr-o alunecare lină, șoptită, la aproape cincizeci de metri în spatele ei, pe aceeași bandă. Stă s-o asculte cum încearcă în zadar să pornească motorul secătuit.

Bărbatul coboară din mașină și pornește încet de-a lungul drumului, ferindu-se de lumina lunii și camuflându-se în contururile umbrelor mozaicate.

Ea se întrezărește abia ca o siluetă, în timp ce strălucirea gălbuie a lunii se revarsă peste capotă și luminează ramurile și frunzele copacilor de deasupra capului ei.

Învelitorile din plastic ale pantofilor scîrțâie pe iarba moale. Își aude respirația hotărâtă izbînd interiorul măștii din plastic care-i acoperă fața. Grăbește pasul.

Fata renunță să mai învîrtă cheile în contact și privește în jur pe fereastră, dar nu-l zărește printre umbrele întunecoase, în timp ce se apropie de automobilul ei.

O vede luîndu-și telefonul mobil de undeva de pe locul din dreapta. Mai are doi pași și ajunge la ușă. Deschizînd-o, se repede înăuntru, cu scalpelul întins.

Fata scoate un țipăt și degetele i se desprind de pe telefon, lăsîndu-l să-i alunece în față, pe podeaua autoturismului. Dintr-o singură mișcare, el se apleacă spre ea și ridică brațul. Ea nu-i poate vedea chipul din cauza plexiglasului.

Fata începe să tremure fără să vrea, cu gura deschisă, amuțită de groază. Cînd se pregătește să țipe, mîna liberă a atacatorului ei îi astupă cu violență gura. Fața lui e acum doar la cîtiva centimetri distanță de cea a ei, poate să vadă prin masca din plastic din pupilele lui negre sînt imense.

Durerea pe care-o resimte începe ca o înțepătură de ac, dar în clipa imediat următoare i se concentrează în piept. Deși nu-i vine să creadă, simte un lichid scurgîndu-se din ea, îmbibîndu-i bluza. Are impresia că lama metalică i se dilată în gît pe dinăuntru, grăbindu-se să-i străpungă creierul.

Se cutremură și un urlet îi izbucnește din gît, care se pierde apoi în neant.

Următorul lucru care-i iese din gură este un șuvoi de sînge. Jetul arterial zboară peste scaunul din față și izbește parbrizul.

Cîteva secunde mai tîrziu, e moartă.

Capitolul 1

Laura Niven fu condusă spre ușa Bibliotecii Bodleian de vechiul său prieten, James Lightman, bibliotecarul-șef. Se văzuseră foarte des în ultimele trei săptămîni; era prima ei vizită la Oxford în decurs de patru ani. Coborîră scara care ducea spre stradă. Ea-l sărută pe obraz, iar Lightman o ținu la o lungime de braț, contemplînd-o. Era înaltă și suplă, îmbrăcată cu o jachetă purpurie, cu revere late, cu bluejeans decolorați și avea mocasini din piele de căprioară, iar părul blond era prins într-un coc lejer.

El clătină din cap, încetișor și apreciativ.

- E o încîntare să te văd din nou, draga mea. Data viitoare nu mai aștepta atît de mult pînă să mă vizitezi, te rog!

Vocea lui răgușită era aproape o șoaptă.

Ea-i zîmbi, studiindu-i fața ridată, blajină. Pentru restul lumii el ar fi putut părea o broască țestoasă îmbătrînită, carapacea fiindu-i Biblioteca Bodleian, căminul celor mai minunate colecții de cărți din lume. Îl atinse cu o mîină pe umăr, apoi se întoarse și coborî treptele. La capătul scării, se opri și privi înapoi, dar Lightman dispăruse.

Iubea orașul acesta și simțea un junghi în stomac la gîndul că în curînd urma să se îndrepte spre casă. Oxfordul îi intrase în sînge încă de cînd era studentă aici, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Devenise o parte din ea, tot așa cum, într-o mică proporție, și ea devenise parte din el, parte din vasta și complexa tapiserie umană care reprezenta istoria orașului.

Coti pe Broad Street, păși grăbită pe lângă Sheldonian și începu să traverseze strada, dar fără să privească în ambele părți. O tânără îmbrăcată în uniformă studențească, pedalînd pe o veche bicicletă Hercules, neagră, aproape că dădu peste ea. Biciclista o ocoli în ultima clipă, claxonînd furioasă. Laura o privi cum își continua drumul agale spre St Giles, simțindu-se ciudat de binedispusă; așa ar fi arătat ea, cu douăzeci de ani în urmă, intimidîndu-i în mod voit pe turiștii americani.

Poate îi era dor de tinerețe, se gîndi ea. Dar nu numai povestea ei și locul pe care-l ocupa în tapiseria umană o făceau să iubească locul acesta. Era ceva... Ce anume? Ce iubea ea? Nu putea să-l definească, era unul dintre acele sentimente umane indescritibile, la fel de misterioase ca onoarea, altruismul, sentimentalismul.

Pe vremea cînd era studentă aici, le scrisese lungi scrisori prietenilor ei din Illinois și Carolina de Sud, precum și celor de acasă, din California, despre ceea ce învățase. Se lăudase cu locul acesta, pentru că simțea că devenise o parte din el. Pentru Laura, Oxfordul era un oraș al viselor, un loc supranatural care-i copleșea pe străini cu bogății fără pereche și le pompa aer proaspăt în plămîni. Era – se gîndea ea în timp ce traversa St Giles, în drumul ei spre restaurantul unde era așteptată la ora opt și jumătate – pur și simplu, un loc care făcea ca viața să merite să fie trăită.

În același timp, pentru Philip Bainbridge, imaginea Oxfordului era într-un totul diferită. Venise în oraș din Woodstock, de unde locuia, la vreo 25 de kilometri de zidurile vechiului oraș, să-și ia fiica, pe Jo, din căminul Colegiului St John, de pe St Giles. Cît timp condusesse pe drumul spre Oxford, nu întîlnise decît aspectele cele mai neplăcute ale orașului. Îi tăiasse drumul, trecînd de pe o bandă pe cealaltă a șoselei, un Rover 216 ruginit, în care se aflau trei tineri exuberanți din cartierul respectiv, Blackbird Leys, un ghetou aflat într-o continuă expansiune, la doar cîțiva kilometri distanță față de turlile visurilor. Apoi, la un semafor, șoferul unui Mini Metro îl copleșise cu invective, acuzîndu-l că i-a tăiat calea pe strada laterală care dădea în șoseaua principală a orașului. După

cîteva minute, în timp ce pornea de la un alt semafor, pe Banbury Road, un bețiv îi sărise direct în fața mașinii... și nici nu era încă ora opt și jumătate seara.

Dar era obișnuit cu așa ceva. Iubea orașul ăsta, cu defectele și calitățile lui, iar asta se întîmpla de cînd începuse să studieze filosofie, politică și economie, la Balliol, în 1980. Acum, după mai bine de un sfert de secol, nu se putea imagina trăind într-un alt oraș, susținînd cu toată seriozitatea că, dac-ar fi avut un climat mediteranean, Oxfordul s-ar fi numit Paradisul Absolut, iar el și-ar fi putut petrece acolo eternitatea.

Iar această apreciere venea din partea unui om care-și petrecuse o mare perioadă de timp contemplînd – sau mai degrabă fiind obligat să contemple – partea mai neplăcută a vechiului oraș. Fusese fotograf liber-profesionist mulți ani, iar acum cea mai mare parte a venitului său provenea de la poliția din Thames Valley, pentru care lucra pe post de fotograf la locul crimei. De cînd avea această slujbă, văzuse oceane de sînge și fusese martorul durerii împinse la extrem. Din această cauză, știa că în inima lui, în suflul lui omenesc, Oxfordul era la fel ca South-Central¹ din Los Angeles sau ca East End² din Londra. Iubea în continuare acest oraș, dar știa că, la fel ca toate locurile din lume, tot ceea ce era divin în Oxford era pătat de sîngele și de materia cenușie a multor cadavre. Așa era lumea, înțelese el, așa era, pur și simplu, fie că era vorba despre Venice Beach³, Eight Avenue⁴ sau The High⁵ într-o seară englească de vară.

¹ Vast cartier din sudul Los Angelesului, celebru pentru actele de violență foarte frecvente. Din anul 2003, poartă numele de South Los Angeles. (n.tr.)

² Cartier mărginaș al Londrei, situat în afara zidurilor vechii cetăți, fiind considerat cea mai săracă parte a capitalei Marii Britanii (n.tr.)

³ Oraș-satelit al metropolei Los Angeles, întemeiat inițial ca stațiune de vacanță și faimos mai ales prin numeroasele zone rezervate exclusiv pietonilor (n.tr.)

⁴ Importantă arteră de circulație, centru comercial și cultural din New York, situată în districtul istoric Chelsea (n.tr.)

⁵ Cunoscută stradă londoneză, din districtul Kensington (n.tr.)

Parcînd pe St Giles, se grăbi spre ghereta portarului de la St John, unde-l aștepta Jo. Era incredibil de frumoasă, ca dintr-un tablou de Arthur Rackham¹, într-un costum decolorat de jeans și cu geacă din piele Ralph Lauren. Părul ruginiu îi cădea în bucle naturale pe umeri. Avea ochii ca tăciunele, tenul palid, pomeții înalți și buzele pline.

– Îmi pare rău c-am întîrziat!

– Tată, te cunosc deja, îi răspunse Jo, zîmbindu-i larg.

Vocea ei era ușor răgușită; ar fi putut spulbera apărarea oricărui bărbat care ar fi încercat să reziste în fața privirii ei.

Philip ridică din umeri și-i oferii brațul.

– Bine. Așadar, sîntem pregătiți pentru cina cu mama?

– Da, sîntem, zise ea, chicotind.

Se îndreptară spre St Giles.

– Ia spune-mi, ți-e dor de New York? o întrebă Philip.

– Încă nu.

– Nu prea vorbești despre vechea ta viață.

– Cred că n-am prea multe de spus. Și, tată, „vechea viață“ sună ciudat. Nu sînt aici decît de... cît să fie? Șase luni?

– Parc-ar fi o viață de om.

– Phii, mulțumesc! zise ea, întorcîndu-se spre Philip cu gura căscată.

– Eu aș închide-o, dac-aș fi în locul tău!

Jo clătină din cap și se îmbufnă.

– Nu, e bine aici. Mă simțeam cam, nu știu cum, puțin cam claustrofobă în climatul din Greenwich Village. Super locul, dar, știi tu, sindromul apartament-prea-mic-pentru-mamă-scriitoare-de-venită-dintr-odată-celebră-și-fată-adolescentă.

– Da, e o boală socială des întîlnită, într-o formă sau în alta. Mă bucur că eu nu trebuie să am de-a face cu ea, cred că e unul dintre avantajele vieții de burlac convins, bănuiesc.

¹ Artist britanic (1867–1939), considerat ca fiind unul dintre cei mai mari (și mai prolifici) ilustratori de carte din lume. Printre cele mai celebre lucrări ale sale sînt ilustrațiile volumelor *Poveștile Fraților Grimm*, *Rip van Winkle*, *Peter Pan în grădina Kensington*, *Aventurile lui Alice în Țara Minunilor* sau *Visul unei nopți de vară*. (n.tr.)

– Jo îl privi cu scepticism.

– Crezi asta? Dar nu compensează dezavantajele, nu-i așa? Ți-am mai spus și altădată, una dintre misiunile mele, înainte de a părăsi aceste săli sacre, este să-ți agăț o femeie cumsecade. Cineva care să aibă grijă de tine.

– Of, te rog! Crezi că am nevoie să mă mai îngraș? replică el, lovindu-și cu palma începutul de burtă.

Traversară strada și trecură pe lângă vechea Casă de Rugăciuni a Quakerilor¹. Trotuarul era îngust, mărginit de un grilaj metalic în stînga și de stradă în dreapta. Biciclete vechi se aliniau de-a lungul lui, prinse cu lacăte de grilaj. Pe drum, un cerșetor zdrențaros, care se stabilise aici, jongla prostește cu cîteva portocale.

– Aveți ceva mărunțiș? îngăimă, plin de speranță, în timp ce treceau pe lângă el.

În fața lor, la vreo douăzeci de metri distanță, o puteau vedea pe Laura, așteptîndu-i în fața restaurantului Brown.

Chelnerița le luase farfuriile și le umpluse paharele pînă în buză cu vin. Laura privi cu scepticism lista de deserturi și luă o sorbitură de vin. Masa lor era aproape de ușile care dădeau spre bucătărie și, în timp ce chelnerii intrau și ieșeau, ei prindeau frînturi ale haosului controlat de dincolo. Fumul de țigară care plutea într-acolo dinspre zona fumătorilor și conversația celor cam o sută de persoane aflate în restaurant formau un amestec de voci omenești care se întrețeseau cu un acid jazz abia perceptibil, revărsat din instalația sonoră a localului.

– O să ne fie dor de tine, Laura, zise Philip, aplecat peste paharul cu vin, privind întîi spre ea, apoi spre fiica lor.

Timpul petrecut la Oxford trecuse foarte repede pentru ea și trebuia să ia avionul înapoi spre New York în dimineța următoare. Deși abia aștepta să-și revadă elegantul și spațiosul apartament din Greenwich Village, o altă parte a ei o împingea să rămîna

¹ Membri ai unei secte religioase protestante, caracterizate prin austeritate și pacifism (n.tr.)